[illegible]

V. 4, No. 10

Oct 1934

R673:902 11, N28
A131.4.10.
18/154

Registered No. M. 2330.

"SIDDHANTHAM"
Vol. 4—No. 10.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

"எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே"

மலர் ௪	பிரசோற்பத்தி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 1931 ஆம் அக்டோபர்	இதழ் ௧௰

உள்ளுறை — பக்கம்

உள்ளுறை	பக்கம்
சிவராத்திரி எப்பொழுது ? ...	௨௬௩
பரசிவ வணக்கம்	[illegible]
ஐப்பசி ஓணவிழா	[illegible]
"சம்பந்தரும் சோதிடமும்" ...	[illegible]
முருகன் அம்மானை	[illegible]
திருவகுப்பு	[illegible]
கடவுள் இச்சையும் அவனை வழிபடும் விதமும் ...	[illegible]
சிவராத்திரி பிரயோகம்	௨௭0
சுந்தரர் சமயாசாரியரே	[illegible]

ஆசிரியர் :—ம. பாலசுப்ரமணிய முதலியார், B. A., B. L.
உதவி ஆசிரியர் :—திரு. வி. உலகநாத முதலியார்

சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம்,
150, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 1-8-0; 1931 வெளிநாட்டுக்கு ரூ. 2-0-0.
தனிப் பிரதி அணா 3.

[illegible]சமாஜ வெளியீடு. உடனே வாங்குக.

தல யாத்திரைப் படம்

விளக்கத்துடன் விலை அணா நான்கு. ஐந்து பிரதிகள் ரூபா 1. தபாற்கூலி வேறு.

இந்தப் படத்திலும் விளக்கத்திலும், பாடல்பெற்ற சிவ ஸ்தலங்கள், [illegible] திருப்பதிகள் (விஷ்ணு ஸ்தலங்கள்), திருப்புகழ் பெற்ற சுப்பிரமணிய [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], சத்திரம் முதலிய வசதிகள் [illegible] [illegible] [illegible] யாத்திரை செய்வோருக்கு அருமையாகத் [illegible] [illegible].

தேவாரம்—குறைந்த [illegible]

சுந்தரர் தேவாரம் ராப்பர்	100 பிரதிகள் விலை	ரூபா	16
அப்பர் தேவாரம் கலிக்கோ	50 பிரதிகள் விலை	,,	25
டிை டிை	25 டிை	,,	15

இன்னம் பிரதிகள் சிலவே இருத்தலால் விரைவாக முன்பணம் அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்க. தபாற்கூலி, [illegible] [illegible] செலவு [illegible] வேறு.

திருவாசகம் நுண்மை பயில் கழகம்

இக்கழகத்தின் ௪௦-வது கூட்டம் சென்னைக் கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, 150-வது [illegible] [illegible] செப்டம்பர் 19உ மாலை 4 மணிக்கு நடைபெற்றது. திரு. டி. [illegible] [illegible] முதலியார் அவர்கள் "நானேர் என்னுள்ளமார்" என்ற பாசுரத்தைப் பீடிகை [illegible] [illegible] "[illegible]" என்ற உண்மை இன்னேயில் இறைமாந்து படித்திருக்கும் [illegible] [illegible] [illegible] தென்றும், டெனிசன் என்ற ஆங்கிலக் கவி "The Flower in the Crannied Wals" என்ற பாட்டில் கூறும் அரிய கருத்துக்கள் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்குரியன வென்றும் "வெறுர் உடைதலையில் உண்பலி தேர் அம்பலவன்" என்பதில் இறைவன் [illegible] [illegible] பிச்சை கேட்கும் நட்பம் மிக்க அழகியதென்றும், [illegible] இப்பாட்டிலுள்ள நட்பங்கள் இன்ன இன்னவென்றும் தெளிவாக எடுத்து [illegible].

சமாஜப் பொதுக்கூட்டம்

[illegible] சமாஜத்தின் பொதுக்கூட்டம் ஒன்று கீழ்வரும் விஷயங்களை ஆலோசித்து முடிவு செய்வதற்காகச் சென்னைக் கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, 150-வது எண்ணுள்ள இல்லத்தில் 1931 [illegible] அக்டோபர் 20உ செவ்வாய்க்கிழமை மாலை 5-30 மணிக்குக் கூடும். அன்று [illegible] கூட்ட [illegible] (Quorum) இல்லாவிடில் அக்கூட்டம் அதேயிடத்தில் அடுத்த நாள் புதன்கிழமை (21-10-31) மாலை 5-30 மணிக்குக் கூடி வருவோரை வைத்து முடிவுபெறும். ஆலோசிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்:—

(1) சமாஜ ஆண்டுவிழா.
(2) சாதாரண அங்கத்தினர் சந்தாவை இரண்டு ரூபாயாக மாற்றுதல்.
(3) "சித்தாந்தம்" பத்திரிகையின் நடைமுறையில் மாறுதல்கள்.
(4) திருவாசகத்தை உரையுடன் வெளியிடுதல்.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,
150, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு,
சென்னை, 10—10—1931

இங்ஙனம்:
ம. பாலசுப்ரஹ்மண்யம்,
காரியதரிசி.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

" ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானதரு வாணியை உள்நாடு "

மலர் ௪	பிரசோற்பத்தி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 1931 ஆம் அக்டோபர் மீ	இதழ் ௧௦

நவராத்திரி எப்பொழுது?

[பத்திராசிரியர்]

சென்ற பல வாரங்களாகச் "சிவநேசன்" பத்திரிகையில் ஆதி சைவப் பேரறிஞர்கள் பலரும் ஏனையோரும் நவராத்திரி நிர்ணயத்தைப் பற்றி வெளியிட்டுள்ள கட்டுரைகள் பலவற்றை மிக்க ஆவலோடு நான் படித்ததுண்டு. ஆவணி யிறுதியிற்றொடங்கி இப் புரட்டாசி முதலில் முடிப்பதற்கும், புரட்டாசியிறுதியிற்றொடங்கி ஐப்பசி முதலில் முடிப்பதற்கும் பற்பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த சங்கத்தினர் முற்கூறியவாறே நடத்தல் வேண்டுமென்ற அறிக்கையையும், அவ்வறிக்கைக்கு ஆதாரமாகப் பல காரணங்களையும், ஆகமவிதிகளையும் "செந்தமிழ்ச் செல்வி"யில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். நவராத்திரியென்பது ஒரு குறித்த மாதத்தில் அமாவாசைக் கடுத்த பிரதமை முதல் நவமிவரை ஒன்பது ராத்திரிகளில் அம்மையை வழிபடும் ஒரு விரதமாகும். இவ்வொன்பது ராத்திரிகள் எவையெனத் தீர்மானிப்பதில் பல வகையான சந்தேகங்கள் தோன்றுகின்றன. தொடக்கம் முக்கியமா, இறுதி முக்கியமா, இவற்றுள் எதற்குக் கால நிர்ணய விதி ஏற்பட்டுள்ளது, ஒன்பது நாள் விரதத்தின் இடையே விநாயக சதுர்த்தி வருதல் கூடுமா, கேதார விரதப் இடைப் படுதல் கூடுமா என்பன போன்ற பல கேள்விகள் இக்கால நிர்ணயத்தின்கண் எழுகின்றன. ஒரே ஆகம வாக்கியத்தை இருகட்சியாரும் இரண்டு வகையாகப் பொருள் செய்து வாதிப்பதும் கண்கூடு. இத்தகைய கருத்து வேறுபாடு நிகழுங் காலத்தில் ஆகம வுரைகளோடமையாது, இ

விரதம் பண்டைக்காலத்தில் அநுட்டிக்கப்பட்டதா, பின்னர் எவ்வகையிலேனும் மாறுபாடுற்றதா, இப்போது ஏனைய நாட்டினர் எவ்வாறு இதை அநுட்டிக்கின்றனர், தமிழ் நாட்டில் இது எவ்வாறு அநுட்டிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற விஷயங்களையும் கேள்விகளையும் நன்காராய்ந்து ஒரு முடிபுக்கு வருதலே சாலச்சிறந்த முறையாகும்.

நமது தமிழ்நாட்டில் தற்காலத்தில் பெரும்பகுதியினரால் கொண்டாடப்படும் விழாக்களும் விரதங்களும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஒருவகை சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் வழங்கும் விழாக்களும் விரதங்களும் ஆகும். மற்றொரு வகை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் வழங்கும் விழாக்களும் விரதங்களும் ஆகும். இவற்றுள் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவை கார்த்திகை விளக்கீடு, மார்கழித் திருவாதிரை, தைப்பூசம், மாசிமகம், பங்குனி யுத்தரம், ஆடிப்பூரம் என்பனவும் பிறவுமாம். இவற்றுள் திருவாதிரை, உத்தரம் நீங்கலாக மற்றவை சைவர்களேயன்றி வைணவர்களாலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் விழாக்கள் என்பது நோக்கத்தக்கது. பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவை விநாயக சதுர்த்தி, மஹாநவமி, தீபாவளி, மஹாசிவராத்திரி என்பனவும் பிறவுமாம்.

இவ்விருவகை விழாக்களுள் கார்த்திகை விளக்கீடு முதலிய முற்பகுதியைச் சேர்ந்த விழாக்களின் நிர்ணயத்தைப்பற்றி எப்போதும் ஏதொரு சந்தேகமும் நிகழ்வதில்லை. அவைகள் அந்தந்த சௌரமான மாதங்களில் அந்தந்த நக்ஷத்திரங்களில் கொண்டாடப்படும். ஒரு மாதத்திலேயே ஒரு குறித்த நக்ஷத்திரம் இருமுறை வரநேரிட்டால், பின்னதுவரும் நாளிலேயே குறித்த விழா கொண்டாடப்படும். இதிலிருந்து இத்தனித் தமிழ் விழாக்கள் சௌரமான மாதத்தையும் நக்ஷத்திரத்தையுமே ஒட்டி வருகின்றனவென்பதும், சாந்திரமான மாதத்தையாவது திதியையாவது ஒட்டி வருவனவல்லவென்பதும் நன்கு புலனாகும். தைப்பூசம், மாசிமகம் என்ற சௌரமான மாத நக்ஷத்திரச் சேர்க்கைச் சொற்றொடர்கள்போல சாந்திரமான மாத திதிச்சேர்க்கைச் சொற்றொடர் (உதாரணமாக சைத்ரபஞ்சமி, ஆஷாடநவமி) எதுவும் தனித்தமிழ் விழா எதையும் குறிக்கும் வழக்கு இத்தமிழ் நாட்டில் அன்றும் இன்றும் என்றும் இல்லையென்பதும் மேற்கூறிய உண்மைக்குத் துணைசெய்யும் பெரியதொரு சான்றாகும்.

தமிழ்நாட்டில் இவ்விதி விழாக்களைக் குறிப்பதற்கு மட்டுமேயன்றி வேறு பல வகைச் சடங்குகளைக் [illegible] கும் [illegible] கையாளப் படுகின்றது. ஈண்டு சில உதாரணங்கள் காட்டுதும்: ஒரு குழந்தை பிறந்தால் அது பிறந்த சௌரமான மாதத்தையும் நக்ஷத்திரத்தையுமே குறித்துக் கொண்டு அடுத்த ஆண்டில் அம்மாதத்தில் அந்நக்ஷத்திரம் வரும் நாளில் முதல் ஆண்டு நிறைவு என்ற கொண்டாட்டம் தமிழ்நாடெங்கணும் நடைபெறுகின்றது. இதில் சாந்திரமான மாதம் திதி குறிக்கப்படுவதில்லை. மலையாளத்தில் இளைஞர் முதியோர் என்பதின்றி அனைவரும் தாம் தாம் பிறந்த சௌரமான மாதங்களில் தாம் தாம் பிறந்த நக்ஷத்திர நாட்களில் ஒவ்வோராண்டிலும்

18/59

பிறந்த நாட்கொண்டாடும் வழக்கம் இன்றும் நிலைத்துளது. இதிலும் சாந்திரமான மாதம் திதி குறிக்கப்படுவதில்லை. இறைவன் திருவடி நீழலடைந்த பெரியார்களின் திரு நக்ஷத்திரங்களை, சௌரமான மாதம் நக்ஷத்திரம் என்ற முறையிலேயே கொண்டாடுகிறோமேயன்றி சாந்திரமான மாதம் திதியென்ற முறையில் கொண்டாடுவதில்லை. "சித்திரைச் சதயம் அப்பர்" என்ற பாட்டிற் கூறப்படும் சமய குரவர் திரு நக்ஷத்திரங்களும், சந்தான குரவர் திரு நக்ஷத்திரங்களும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் திரு நக்ஷத்திரங்களும் இம்முறையையே வற்புறுத்தும். இறைவனடி சேர்ந்த நக்ஷத்திரத்தை விடப் பிறந்த நக்ஷத்திரம் முக்கியம் என்ற முறையை அநுட்டிக்கும் வைணவர்களும் ஆழ்வாராதிகள் சிம்மாசனாதிபதிகள் திரு நக்ஷத்திரங்களைக் கொண்டாடுகிறார்களேயொழிய சாந்திரமான மாதம் திதிகளைக் கொண்டாடுகின்றிலர். அறுபதாம் ஆண்டுக் கொண்டாட்டம் என்ற சஷ்டி அப்த பூர்த்திச் சடங்குக்கும் சௌரமான மாதமும் நக்ஷத்திரமுமே கொள்ளப்படுகின்றன. இவைகளேயன்றி வைதிகச் சடங்குகளிலும், திருக்கோயில்களில் நடத்தப்படும் அர்ச்சனை, அபிஷேகம், உத்ஸவம் முதலியவைகளிலும், நடத்தும் கர்த்தாவின் பிறந்த நக்ஷத்திரமே சங்கல்பத்தில் ஓதப்படுகிறதன்றி திதி ஓதப்படுவதில்லை. தற்காலத்தில் ஆரியப் புரோஹிதர்களின் உதவி கொண்டு தமிழ் மக்கள் நடத்தும் "சிரார்த்தம்" "தர்ப்பணம்" முதலிய கிரியைகளில் மட்டும் திதியை யொட்டிய சடங்குகள் நிகழ்கின்றன. ஈண்டும் சாந்திரமான மாதம் தழுவப்படுவதில்லை. இவைகள் தவிர மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் தமிழ் நாட்டில் சௌரமான மாதமும் நக்ஷத்திரமுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

கார்த்திகை விளக்கீடு முதலிய முற்பகுதியிற் கூறப்பட்ட விழாக்கள் தனித் தமிழ் விழாக்கள் என்பதில் எட்டுணை ஐயமுமில்லை. இவ்விழாக்கள் வடநாட்டிலும், பம்பாய் முதலிய மேலைத் திசை நாடுகளிலும், தமிழர் நாகரிகம் படியாத ஏனைய நாடுகளிலும் கொண்டாடப்படுவதில்லையென்ற ஒரு சான்றே இதற்குப் போதியதாகும். மேலும் இவ்விழாக்கள் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே பழையதமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. கார்த்திகை விளக்கீடு அகநானூறு முதலிய சங்க நூல்களில் விதந்து கூறப்பட்டிருக்கிறது. கார்த்திகை முதலிய விழாக்கள் திருஞான சம்பந்தர் அருளிச்செய்த "பூம்பாவைத் திருப்பதிகத்தில்" கூறப்பட்டுள்ளன. சம்பந்தர் காலம் இற்றைக்கு 1300 ஆண்டுகட்கு முன்னர் என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆராய்ந்து முடிபு கட்டியுள்ளார்கள். எனவே, இன்றைக்கும் சிறப்பாக நிகழும் இவ்விழாக்கள் 1300 ஆண்டுகட்கு முன்னும்சிறப்பாக நிகழ்ந்தனவென்றும், இவை வேறு நாடுகளில் கொண்டாடப்படுவதில்லையென்றும் நாம் அறிதலால் இவைகள் தனித் தமிழ் விழாக்கள் என்று துணிந்து கூறுதலில் இழுக்கொன்றுமில்லை.

ஈண்டு ஆகம விதியொன்று ஒரு சிறு ஐயத்தை விளைவித்தல் கூடும். கடற்கரையோரமாயுள்ள தலங்களில் திதியை யொட்டியும் உள்நாட்டுத் தலங்களில் நக்ஷத்திரத்தை யொட்டி

யும் இவ்விழாக்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று ஒரு ஆகமம் கூறுகின்றது. இதை யொட்டிக் கார்த்திகையில் கார்த்திகை நக்ஷத்திரம், மார்கழித்திருவாதிரை, தைப்பூசம், மாசிமகம், பங்குனியுத்தரம் என்பவற்றைக் கொள்ளாது இம்மாதங்களில் வரும் பௌர்ணிமையிலேயே இவ்விழாக்களைக் கொண்டாடுவது தற்காலத்தில் திருமயிலாப்பூர் முதலிய கடற்கரைத் தலங்களின் வழக்கமாயிருக்கிறது. திருஞானசம்பந்தர் திருமயிலாப்பூருக்குச் சென்ற காலத்திலும் அது கடற்கரைத் தலமாகவே யிருந்ததென்பது "மட்டிட்ட புன்னையங்கானல்", "ஊர்திரை வேலையுலாவும் உயர்மயிலை" என்ற குறிப்புக்களால் பூம்பாவைத் திருப்பதிகத்தினின்றும் இனிது விளங்கும். ஆனால் திருஞான சம்பந்தர் அப்பதிகத்தில் தைப்பூசம், பங்குனியுத்தரம் என்று கூறுகிறாரேயன்றிப் பௌர்ணிமையைக் கூறினாரல்லர். எனவே மேற்கூறிய ஆகமவிதி சம்பந்தர் காலத்துக்குப் பிந்தியதொன்றாகும் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. இதிலிருந்து மேற்கூறிய சௌரமான மாதம் நக்ஷத்திரம் தான் முக்கியம் என்ற பொது விதிதான் பழைய காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் நிலவியிருந்ததென்று கூறுவதில் பழுதில்லை.

இனி விநாயக சதுர்த்தி, மகாநவமி, தீபாவளி முதலிய விழாக்களைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். இவ்விழாக்கள் இக்காலத்தில் இந்தியா முழுமையும் கொண்டாடப்படும் விழாக்களாகவுள்ளன. இவை முதன்முதலாக எந்த நாட்டில் தோன்றி, பின்னர் எவ்வாறு பரவின என்பதற்குச் சான்றுகள் இருத்தல்வேண்டும். கல்வெட்டுக்கள் பட்டயங்கள் முதலியன வேறு பல விழாக்களுக்கு இருத்தல் போலவே இவைகட்கும் இருத்தல்கூடும். பழைய தமிழ் நூல்களிலாதல் சம்பந்தர்கூறும் பூம்பாவைப் பதிகத்திலாதல் இவைகளைப்பற்றிய குறிப்பு காணப்படவில்லை. இவைகளைப்பற்றி முதன் முதலாகக் கூறும் தமிழ் நூல்கள் எவையென்பதும் ஆரிய நூல்கள் எவையென்பதும் அந்நூல்களின் காலவரையறை எதுவென்பதும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்க்குரிய விழுமிய பணியின் பாற்படும். இவற்றுள் மகாநவமி நீங்கலாக ஏனைய விழாக்கள் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாடு போந்திருத்தல் கூடுமென்ற ஐயப்பாட்டுக்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன. முதலாவதாக, இவைகள் மாத நக்ஷத்திரங்களின்றி, திதியை மட்டும் ஒட்டிக் குறிக்கப்படுவதே ஒரு காரணமாகும். இராமன், கிருஷ்ணன் என்ற ஆரியத் தெய்வங்களின் விழாக்கள் ஸ்ரீராம நவமியென்றும் கோகுலாஷ்டமி யென்றும் கூறப்படுதலை நோக்குக. இவற்றுள் கிருஷ்ண ஜனனத்தை ஆரியம் முதிர்ந்த ஸ்மார்த்தர்கள் அஷ்டமியிலும், தமிழ்முதிர்ந்த தென்கலை வைணவர்கள் ரோகிணி நக்ஷத்திரத்திலும் கொண்டாடும் விசித்திரத்தையும் நோக்குக. மற்றும், ஆரிய விரதங்களை குறிக்கப்பட்ட ஆனந்தபோதினி பஞ்சாங்கம்போன்ற ஒரு பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால் சித்திரை மீ முதல் பங்குனிமீ வரை கிருஷ்ணாங்கார சதுர்த்தசி, கங்காசப்தமி, அங்காரக சதுர்த்தி, ரம்பாதிரிதியை, ரதயாத்ராதுதியை, நாக பஞ்சமி, கருடபஞ்சமி, கஜ்ஜாலிதிரிதியை, ரிஷிபஞ்சமி, சம்பாஷஷ்டி, தூர்வாஷ்டமி, நந்தநவமி, லலிதாபஞ்சமி, உத்

தான ஏகாதசி, பாஷாணசதுர்த்தசி, மதனபஞ்சமி, பீஷ்ம ஏகாதசி (இவைகள் இவ்வாண்டு ஆநந்தபோதினி பஞ்சாங்கத்திற் கண்டவை) முதலிய பல விரதங்களும் விழாக்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாகும். இவைகள் சௌரமான மாதமும் நக்ஷத்திரமுமின்றி திதியையும் கடவுளர் முனிவர் முதலியோர் பெயர்களுள் ஒன்றையும் பிணைத்துச் சொல்லும் வழக்கை அநுசரித்தனவாக வுள்ளன. இவ்விரதங்களில் ஒன்றையேனும் தமிழ் நாட்டினர் அநுஷ்டிப்பதில்லை.

விநாயக சதுர்த்தி முதலிய விரதங்கள் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருத்தல் கூடும் என்ற கொள்கைக்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அது பூம்பாவைத் திருப்பதிகத்தில் இவை ஓதப்படாமையேயாம். இப்போது தமிழ்நாட்டில் சுயமரியாதைக் கொள்கையினர் தவிர ஏனையோர் இல்லங்களிலெல்லாம் கார்த்திகை தீபம், தைப்பூசம் முதலியவற்றை விட விநாயக சதுர்த்தி ஒவ்வொருவராலும் சிறப்பாக அநுட்டிக்கப்படுவது நாம் அறிந்ததொன்று. இத்தகைய சிறப்புடைய விழாவை சம்பந்தப் பெருமான் கூறாதுவிட்டிருப்பாரா? சம்பந்தப்பெருமான் எல்லா விழாக்களையும் குறிக்கவேண்டுமென்ற சங்கல்பத்தோடு பூம்பாவைப்பதிகம் அருளிச்செய்யவில்லையெனக் கூறுதல் இவ்வினாவுக்குத் தகுந்த விடையாகுமா? இல்லையெனின், சம்பந்தர் காலத்தில் இவ்விழா தமிழ்நாட்டிலில்லையென்பதில் என்ன தவறுளது? மேலும் பழைய தமிழ் நூல்களில் விநாயகர் காப்புச் செய்யுள்களும் விநாயகரைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படாமையும் திருவாசகத்திலுங்கூட விநாயகர் கூறப்படாமையும், தேவாரங்களிலும் முருகவேளைப்போல் விநாயகர் அத்துணை மிகுதியாகக் கூறப்படாமையும் இவைகள் போன்ற வேறு பல காரணங்களும் கொண்டு திருவாசகத்துக்குப் பின் தேவார காலத்துக்குச் சிறிது முன்புதான் விநாயகர் வழிபாடு தமிழ்நாட்டில் புகுந்ததென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றதையும் நோக்கவேண்டும். எனவே விநாயக சதுர்த்தியும் தேவார காலத்துக்குப் பின்னரே தமிழ்நாட்டில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது என்று ஒருவாறு கூறலாம்.

ஆனால் மகாநவமியைப்பற்றி மட்டும் எனக்கொரு பெரிய சந்தேகம் உண்டு. பூம்பாவைப்பதிகத்தில் சம்பந்தர் "ஐப்பசி ஓணவிழா" என்று குறித்தது இவ்விழாவாகவேயிருத்தல் கூடுமென்பதே அது. சாந்திரமான அதிமாசம் வருங்காரணத்தால் ஐப்பசி மாதத்தில் மகாநவமி என்று பலபஞ்சாங்கங்கள் குறிக்கும் போதெல்லாம் (அதாவது மூன்றாண்டுகட் கொருமுறை) இந்த சந்தேசம் என்னுள் புத்துயிர் கொண்டெழுவது வழக்கம். ஐப்பசி மாதத்தில் பௌர்ணிமையில் அசுவினி நக்ஷத்திரம் கூடிவருவதால் தான் அம்மாதத்துக்கே அப்பெயர் வந்துளது. பௌர்ணிமையன்று அசுவினியாயின் அதற்கு ஆறு நாட்கள் முந்திய நவமியில் அசுவினிக்கு ஆறு நக்ஷத்திரங்கள் முந்திய ஓணம் வருவது இயல்பு. சாதாரணமாகப் பெரும்பாலும் ஐப்பசி ஓணமும் வளர்பிறை நவமியும் ஒன்றியேவரும். இவ்வாண்டிலும் ஐப்பசிமீ ௩-ந் தேதியன்று அவ்வாறே வருதல் காண்க.

மேலே கூறிய பல காரணங்களினால் சௌரமான மாதத்தையும் நக்ஷத்திரத்தையுமே பொருத்திக் கூறப்படும் ஐப்பசி ஓணவிழாவானது தனித்தமிழ் விழாவேயென்று ஊகித்தலில் இழுக்கில்லை. கார்த்திகை விளக்கீடு, தைப்பூசம் முதலியவற்றைப்போல் இவ்விழாவும் சிறப்பாக இருந்ததினாற்றான் திருஞானசம்பந்தரும் பூம்பாவைப்பதிகத்தில் இதைக்கூறினார்போலும்.

கடவுளை அம்மையாக வைத்து வழிபடுதல் தமிழ்நாட்டிலுள்ள மிகைப் பழைமையதொரு முறையாகும். பல சங்கநூல்களில் கடவுளை அம்மையாகக் கருதும் வழக்கங் காணப்படுகின்றது. இவ்வழிபாடு வடநாட்டிலிருந்தே இங்கு வந்ததெனத் துணிந்து கூறவியலாது. ஐப்பசி ஓணவிழாவானது மூன்று ஆண்டுகட்கொருமுறை சாந்திரமான கணிதப்படி நிகழும் மகாநவமியோடு ஒன்றிவருதலால் இவ்விழா அம்மைவழிபாட்டு விழாவாகவேயிருத்தல்கூடும் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. தமிழ்நாட்டு ஐப்பசி ஓணவிழாவில் நிகழ்ந்த அம்மைவழிபாட்டைப்பார்த்து வடநாட்டினர் ஐப்பசி ஓணத்துக்குச் சரியான சாந்திரமான ஆஸ்விய சுக்கில நவமியில் அவ்வழிபாட்டை நடத்திவந்திருத்[தலுங்கூ]டும். பிற்காலத்தில் [ஆரியப்]புரோஹிதர்கள், ஆரிய திராவிடச் சிவாசாரியர்கள் மூலமாக இவ்விழாவின் தனித்தமிழ் ஐப்பசி ஓண நிர்ணயமுறை மாற்றப்பட்டு, பத்ததிகளிலும் ஆகமங்களிலும் சாந்திரமான திதிமுறை நுழைக்கப்பட்டிருத்தல்கூடும்.

சென்றது செல்க. இனி நாம் செய்யவேண்டுவது யாது? ஒரு ஒழுங்கின்றிச் சில கோயில்களில் ஆவணியிறுதியிலும் சில கோயில்களில் புரட்டாசி யிறுதியிலும் தொடங்கி நவராத்திரியை நடத்துதல் சிறந்த முறையாகாது. எல்லாக் கோயில்களும் ஒரு வழியேதான் செல்லுதல் நன்மையை விளைவிக்கும். இந்த விஷயத்தை ஆகம விதிகளைக் கொண்டே முடிபுகட்டி விடுதல் கருத்து வேற்றுமையையே அதிகரிக்கும். எனவே கீழ்வரும் பொருள்களை யெல்லாம் நன்றாய் ஆராய்ந்த பிறகே முடிபு காணுதல் ஒழுங்காகும்.

(1) நவராத்திரி விழாவுக்கும் ஐப்பசி ஓணவிழாவுக்கும் என்ன தொடர்புள்ளது?

(2) நவராத்திரி வடநாட்டுவிழாவா? தனித்தமிழ் விழாவா? (கல்வெட்டு முதலிய சரித்திரச் சான்றுகளுண்டா?)

(3) வடநாட்டு விழாவாயின் எந்த நிர்ணய முறையைத் தமிழ்நாட்டினர் கொள்ளவேண்டும்?

(4) தனித்தமிழ் விழாவாயின் எந்த நிர்ணய முறையைக் கொள்ளவேண்டும்?

(5) நிர்ணயத்தில் தொடக்கம் முக்கியமா இறுதி மு[க்கி]யமா என்பதை எவ்வாறு ஆராயவேண்டும்?

(6) இவ் விரதத்தின் இடையில் விநாயகர் சதுர்த்தி, கேதார விரதம் முதலியன வருதல் கூடுமா கூடாதா?

என்ற தலைப்புகளையும் இவைபோன்ற வேறு சில தலைப்புக்களையும் வைத்து ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி வகுத்து ஒப்பிட்டு நோக்குதல் பெரும் பயனை விளைவிக்கும். இதை விட்டுவிட்டு, தனது நிர்ணய முறைப்படி விரதத்தை அநுட்டிக்காவிடில் பாவமும் பல வகைக் கேடுகளும் உண்டாகும் என்று ஒவ்வொரு கட்சியும் அச்சுறுத்துவதால் என்ன பயன் விளையும்? நான் மேலே கூறியவைகள் எனது சிற்றறிவுக்குப் புலனாகும் கருத்துக்களேயொழிய முடிந்த முடிபுகளல்ல. இவைகளைக் காய்தல் உவத்தல் முதலியனவின்றித் தக்க சரித்திரச் சான்றுகளோடு ஆராய்ந்து பேரறிஞர் எவரேனும் முடிபுகூறின் நமது நாட்டுக்கே பெருநலன் விளையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

"இந்து சாதனம்" பத்திரிகையில் (31-8-31) நவராத்திரி நிர்ணயத்துக்காக ஒரு பெருஞ் சமாஜம் கூட்டுதல் நலமென்ற கருத்து வெளியாயிருக்கிறது. இது எனக்கு முற்றிலும் உடன்பாடே. நவராத்திரி நிர்ணயம் என்ற பெரியதொரு விஷயம், பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் மூலம் தெளியக்கூடிய பொருளல்ல. இருகட்சிக் கொள்கைகளையும் விளக்கக் கூடிய பேரறிஞர்கள் ஒருங்குகூடி ஒரு சபையின்கண் வாதித்து முடிபும் தெளிவும் காண்பதே நல்ல முறையாகும். சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் ஆண்டு விழா நாளது மார்கழி மாதத்தில் தனவணிக நாட்டிலேயே நடைபெறுமென்று எதிர்பார்க்கப் படுகின்றது. அவ்விழாவில் ஒருநாள் கூட்டத்தை இவ்விஷயத்துக்கென்றே ஒதுக்கி வைக்க நான் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆங்கிலம், தமிழ், ஆரியம், சரித்திரம் முதலியவற்றில் நிரம்பிய புலமை வாய்ந்த நடுநிலைமையுள்ள பெரியார் ஒருவர் பெயரை இருகட்சியாரும் ஏகமனதோடு குறிப்பிட்டு அவரைத் தலைமைவகித்து முடிபுகூறும்படி செய்தால் இத்தமிழ்நாட்டிலுள்ள விரத நிர்ணயக் குழப்பம் மறைந்துவிடும். இம்முயற்சியில் ஈடுபடுமாறு சைவப் பஞ்சாங்க ஆசிரியரையும், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சங்கத்தினரையும் இதுவரை "சிவநேசன்" முதலிய பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதியும் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசியும் கலந்துகொண்ட பேரறிஞர்களையும் வேறு பல வகைகளில் இவ்விஷயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பெரியார்களையும் மிக வணக்கத்தோடு வேண்டுகிறேன்.

இவ்வளவு நீளம் எழுதிவிட்டு நான் என்றைபதினம் மகா நவமியைக் கொண்டாடப்போகிறேன் என்பதைக் குறிக்காது விடுதல் கோழைத்தனம் என்று இதைக் கண்ணுறுவோர் எண்ணுதல் இயல்பு. நிர்ணயத்தைப் பற்றிய குழப்பத்தில் தெளிவு காண்பதற்குரிய சான்றுகளாவது ஆற்றலாவது எனக்கில்லை யென்பதை நானே யறிவேன். இந்நிலையில், ஏனைய வழிகளிலும் பின்பற்ற முயலுதல்போலவே, எம்பிரான் சம்பந்தன் அடிச்சுவட்டை இவ்வழியிலும் பின்பற்றி ஐப்பசி ஓணத்திலேயே இவ்விழாவை நடத்தலாமென்று துணிந்துள்ளேன். இது நான் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபன்று; குழப்பகாலத்தில் தெளிவு வேண்டி சமயகுரவர் காட்டிய வழியில் நடக்கும் செயல் முறையேயாம். இவ்வாறு நான் செய்வதிலிருந்து ஒரு கணிதம் சரி, மற்றொன்று பிழை யென்று நான் கருதுவதாக இருகட்சியாரும் எண்ணுதல் கூடாதெனஅவ்விருகட்சியினர்க்கும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இருகட்சியினர்க்கும் வேறொரு சிறு விஷயமும் அறிவிக்க எனக்கு ஆவலுண்டு. மேல்நாட்டில் இப்போது

ஓராண்டுக்குப் பதின்மூன்று மாதங்களும் மாதம் ஒன்றுக்கு நான்கு வாரங்களும் இருத்தல் வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி மிக்க வலியுற்றிருக்கிறது. அதை யொட்டிக் கிறிஸ்தவ சமயத் தலைவர்கள் (போப், ஆர்ச் பிஷப் ஆப் காண்டர்பரி முதலியோர்) நல்வெள்ளி, கிறிஸ்மஸ் (Good Friday, Christmas) முதலிய விரதங்களைப் புதிய முறையில் நிர்ணயிப்பதாகத் தீர்மானித்துள்ளார்கள். அஃதே போல் நாம் ஆகம வியாக்கியானக் குழப்பத்தை அறவே யொழித்து, எல்லா ஆண்டுகளிலும் சௌரமான ஐப்பசி மாதத்தில் திருவோண நக்ஷத்திரத்தன்றும் அதற்கு முந்திய எட்டு நாட்களிலும் நவராத்திரி விரதத்தை அநுட்டித்தல் வேண்டுமென்று ஏன் ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தல் ஆகாது? திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தையே இதற்கு ஆதாரமாக ஏன் கொள்ளக் கூடாது? இவ்விஷயங்களை இரு கட்சியினரும் எள்ளி நகையாடாது சமய குரவர்க்குரிய உண்மை பக்தியோடு கருதுமாறு வேண்டுகிறேன்.

பரசிவ வணக்கம்

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளருளிய

போற்றித் திரு அகவல் அடித்திரட்டு

பரம்பரம் சோதி, பரனே போற்றி,
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி,
சித்தா போற்றி, நிமலா போற்றி,
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி,
அடியொடு நடு ஈறானாய் போற்றி.

வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி,
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி,
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி,
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி,
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி.

மூவா போற்றி, நான்மறை முதல்வா போற்றி,
உரை உணர்விறந்த ஒருவ போற்றி,
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி.

படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி,
இடரைக்களையும் எந்தாய் போற்றி,
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி,
அலைந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி,
தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி,
மருவிய கருணைமலையே போற்றி,
அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் போற்றி,
போற்றி போற்றி, ஜய ஜய போற்றி.

[குறிப்பு:—காலஞ்சென்ற ஸர். பி. இராமநாதன் அவர்கள் 1920ல் திருவல்லிக்கேணி பிரம ஞான சங்கத்தில் மேற்கூறிய திரட்டை விளக்கிக் கடவுள் வணக்கத்தைப்பற்றிய ஒரு அரிய விரிவுரை செய்தார்கள். இத்திரட்டு செங்கல்பட்டு தபால் இன்ஸ்பெக்டர் திரு. ஜானகிராம முதலியார் அவர்களால் நமக்கு அனுப்பப்பட்டது.—பத்திராசிரியர்.]

[இமயமலை அல்லது தியானம்:— விலை அணா ௬. முருகவேள் புத்தகசாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை. இது திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் நமது சமாஜத்தின் சென்ற ஆண்டு விழாவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் விரிவு. திண்ணிய நுட்பமும், நடையழகும், பொருள் அருமையும், சமயத்தொடர்பும் இந்நூலின்கண் பொற்பணியில் கல்லிழைத்தாற் போன்று மிளிர்கின்றன. ஒவ்வொரு சைவரும் இந்நூலை வாங்கிப் பயன் பெற விரும்புகிறோம்.]

ஐப்பசி ஓணவிழா

இவ்விழா திருமயிலாப்பூரில் மட்டுமன்றி ஏனைய இடங்களிலும் பண்டைக் காலத்தில் நடைபெற்றதுண்மை யென்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளனவென்று கோயமுத்தூர் வழக்கறிஞர் சைவத்திரு. C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். முதல் இராஜராஜ சோழன் இருபத்து நான்காம் ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1009) உண்டான திருவீழிமிழலைக் கல்வெட்டில் ஐப்பசி ஓணவிழாவுக்காக வரும் அடியார்களை ஓம்புவதற்குரிய செலவுகளைப் பற்றிய விவரங்கள் உள்ளனவாம். மற்றொரு கல்வெட்டில் அவ்விழாவில் திருப்பதிகம் ஓதவேண்டுமென்று அவ்வரசன் கட்டளை யிட்டதாக உள்ளதாம். திரு. செட்டியார் அவர்கள் இவ்விஷயத்தையும் பொதுவாகத் திருவிழாக்கள் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள விவரங்களையும் தொடர்ச்சியாகச் "சித்தாந்தம்" வாயிலாக வெளியிட ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். அவர்கட்கு நமது நன்றி என்றும் உரியதாகுக.—பத்திராசிரியர்.

"சம்பந்தரும் சோதிடமும்"

[வண்ணை - வை. இராமநாதன், உதவி ஆசிரியர், "இந்து சாதனம்"]

மேற் போந்த மகுட நாமத்தைக் கொண்டு சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்குக் கூறியுள்ள தேவாரப் பதிகத்தின் இரண்டாவது செய்யுளின் மூன்றாவது வரியைப்பற்றிய ஒரு விவாதம் 'சித்தாந்தம்' என்னும் மாதப்பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ளது. இப்பத்திரிகையில், இலக்கண விளக்க பரம்பரை சோமசுந்தர தேசிகரும், ஈ. த. சொக்கம்மாள், பி. ஏ. எல். டி. அவர்களும் குறித்த அடிக்கு வியாக்கியானம் பண்ணியுள்ளார்கள். இரு வியாக்கியானங்களும் ஒன்றிற்கொன்று முரண்பாடுடையனவாய்க்காணப்படுகின்றன. இவ்வியாக்கியானங்களில் எது சரி எது பிழையென்பதைக் கூறுவது ஆவசியமெனத் தோற்றவில்லை. ஆனால் நாம் இத்தேவாரத்தின் குறித்த வரிக்கு எமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவண்ணம் ஒரு பொருள் விரித்து அறிஞர் உலகிற்குச் சமர்ப்பிக்கத் துணிந்தோம். கற்றவர்கள் இதைப்பற்றிய தம்மபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவார்களென நம்புகிறோம்.

"ஒன்பதொடொன் றொடேழுபதினெட்
[டோ
டாறுமுடனாய நாள்களவைதாம்"………

என்னும் அடியில் உள்ள அலகுகளை ஒன்று சேர்ப்பின் பின்காணுமாறு ஆகும்:—$9+1+7+18+6=41$. இந்த 41 நாட்களும் தொண்டர்களைத் துன்பஞ் செய்யாவென்னும் செம்பொருள் பற்றி நாயனார் கூறியுள்ளாரெனத் துணிவதற்கு இடமிருக்கின்றது. இந்த 41 நாட்களாவன 27 நட்சத்திரங்களும் 14 திதிகளுமேயாம். 14 திதிகளுடன், 'மாட்டெறிந்தொழுகல்' 'ஒன்றின் முடித்த தன்னின் முடித்தல்' 'உரையிற்கோடல்' என்னும் உத்திகளைக்கொண்டு அமாவாசை பூரணையென்னும் இரண்டினையும் சேர்க்கலாகும்.

முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாய், இருண் மலத்துண் மோக முறும் பல்லுயிர்க்கு முத்தி யளித் தற்கு மலபாக முறவே கடைக்கண் பாலித்து,விண்டபருவ மலர்பூத்தாங்கு அருள் பொழியுங் கண்மலரீராறும், பராப்புய சைலம் பன்னிரண்டு, பறி யாக் கருணைத் திருவுருவாய், அற னெலாமோருருக் கொண்டோய்' என்றதும் அது.

"மயிலையு மவன்றிருக்கை யயிலையுமவன்
கடைக்கணியலையு நினைந்திருக்க-வாருமே"
—திருவகுப்பு.

சாங்கம்

சாங்க வகுப்பில் ஆயுதங்கள் விவ ரிக்கப் படுகிறது. முருகனுக்குப் பன்னிரு கைக்கு ஆயுதங்கள் மாறு பட்டு கூறப்படுகிறது. அவை முன் னர் கூறிய மூர்த்தங்கட்கு ஏற்ற தோர் அமைப்பென்க. இப்படைகளைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை, திருச் செந்தூர்கலிவெண்பாகூறுவதை ஈண்டு நோக்கிக் கொள்க. இறைவன் வேல் தரும் சமயம் தந்த பிற ஆயுதங்களை யும் ஓர்க.

"பொன்றிகழ் சடிலத் தண்ணறன் பொ..துன்
பொருவிலா வுருவமுந் தொ..ர் (வாரங்கள்)
ணன்றுபெற் றுடைய.. துன்பஞ் செய்யா
கவிலருந் தோம
வன்றிறற் கு.. அவை துன்பஞ் செய்யா
மவனின் சோதிடசாஸ்திரம் சுபகோள் கள் அசுபக் கோள்கள் என்னும் பாகு பாட்டைக் கூறுவதின் நோக்கமென் னே?

மேலும்,நாயனர், சிவபிரானுக்கடிமை பூண்டு அவருடைய பணியையே தலை மேற்கொண்ட தொண்டர்கட்குச் சுப காலம் அசுபகாலம் என்ற பாகுபாடு கிடையாதென்பதை வற்புறுத்துவதற்

ஷண்முகத் தியானம்

"ஷட்வக்த்ரம் ஷிகிவாகனம் திரிநயனம்
சித்ராம்பராலங்க்ருதம்
ஸக்திம் வஜ்ரமஷிம் த்ரிசூலமபயம் கேடம்
தனுஸ் சக்ரகம்
பாசம் குக்குட மங்குஸஞ்ச வரதம் தோபிர்த
தானம் சதா
த்வயாயே த்ஸ்ஷித ஷித்திதம் சிவஸுதம்
ஸ்கந்தம் சுரா ராதிதம்"

என்றும், ஜெயந்தன் சிறையில் கன வில் கண்ட காட்சியை,

கந்தபுராணம்

"வீறு கேதனம் வச்சிர மங்குசம் விசிக
மாறி லாதவே லபயமே வலமிடம் வாத
மேறு பங்கய மணிமழுத் தண்டுவில் லிசைத்த
வாறி ரண்டுகை யறுமுகங் கொண்டுவே
[ளடைந்தான்"

என்றும், ஆயுத வகைகளில் மாறு பட்டுக் கூறுவதைச் சிந்திக்க. முருகன் கரத்துள்ள படைக் கலங்களெல்லாம் பல தெய்வத்தின் படைகளென்பது மறக்கற் பாலதன்று. ஆன்றோர் கட வுள் வணக்கம் கூறுங்கா.. முரண் தெய்வங்களின் .. சித்திரக் கவியு கொண்ட .. ..திரக் கவிகள் இவ்வாறு க.. ..வைத்தும் வளைவாயுங் கூறு வது வழக்கந்தானே.

ஆகவே தொண்டர்களின் சிறப் பைப் பெருமைப்படுத்த எழுந்த இத் தேவாரப் பதிகத்தில், நம் சீகாழிச் செல்வம், தொண்டர்களுக்கு நல்லன வென்றும் அல்லனவென்றும் இரண்டு கிடையாது; எல்லாம் ஏகவஸ்து வாகும். சிவத்திலே, சிவத்தினலே, சிவத்தைக் கொண்டு உள்ளனவாகையி னற் பாகுபாடுபண்ணி அறியும் சுட் டறிவு அங்கு நிகழாதென்னும், உய ரிய சிவபோதத்தைத் தெரித்தலே நோக்கமாகத் திருவுளத்திற் கொண்டு இப்பதிகத்தைத் திருவாய்மலர்ந் தரு ளினர் என்று நிறுவுதல் பொருத்த முடையதெனக் குறிக்கின்றேம்.

தொழிலை ஆற்றும் திறலுடைய சமஷ் டிக் கடவுளென்பது வெள்ளிடைமலை.

முருகன் படைகளில் கோழிக் கொடியும் வேலுமே கொண்டாடப் படுவது. இதனை அருணகிரி,

"ஆடும்பரி வேலணி சேவலெனப்
பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்"

"பக்கரை விசித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டந
பக்ஷியெனு முக்ரதுர கமுநீபப் [டை
பக்குவமலர்த் தொடையும் அக்குவடு பட்
[டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்;
திக்கது மதிக்கவரு குக்குடமும் ரக்ஷைதரு
சிற்றடியு முற்றியப னிருதோளும்
செய்ப்பதியும் வைத்துயர் திருப்புகழ்
[விருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே"

என்று அநுபூதியினும் திருப்புகழி னும் சிறப்பித்தலால் அவற்றை இனி விவரிப்பாம்.

சேவற்கொடி

நோக்..லு மிக்க மனத்தாலும் எக்காலுக் ரும் ஏற்கும் ஏ.. ..ய தன்மையனை-நோக்கிப் த்தும் திறந்திருப்பன. ..மை தானே கண்கள் பதினெட்டென்பது .. புராண ஆசிரியரான தண்டபாணி சுவாமிகள் நூற்களில் மலிந்துள்ளன. அவற்றில் சுவை, நயம் பயப்பவை சில வருமாறு:—

"அட்ச மாறிரண்டுள்ளா யெனத்துத்செய்
விழியாறையு மறைப்பார் [துஅழல்
புட்சரபம் போற்பொலிவதால் அடியேன்
புழுங்குவ துணர்ந் தருள் புரிவாய்" *
—குருபரமாலை.

"அக்கினிக் கண்ணூல் அரனீன்ற மைந்த
[னுக்குஅச்
சக்கிலை யென்பாரு தவத்தரோ? **
—வெண்பாமாலை.

இம்முருகாற்றுப்படை அடிகட்கு நச்சினர்க்கினியர் "மாண் தலை கொடி யொடு மண்ணி-மாட்சிமைப்பட்ட தலைமையினுடைய கோழிக் கொடி யோடே பண்ணி, இனி 'ஆண்டலைக் கொடி' என்று பாடமாயின் பேய் முத லியன பலியை நுகராமல் தலை ஆண் மகன்றலையும், உடல் புள்ளின் வடிவு யாக எழுதின கொடி யென்க" என உரை பகர்ந்தமை காண்க. பிற்றை நாளில் ஆண்டலையை வேறு படுத் தாது 'கோழி, குருகு, காலாயுதம், குக்குடம், ஆண்டலைப்புள், வாரண மென நிகண்டில் கோழிக்கே கூறிய தும் காண்க. இதனைப் பின்பற்றியே அருணகிரியும் 'மாண்டலையின் கொடி யோடெழு தரிதாம் வடிவோங்கிய பாங்கையும்' என்றருளினர். இக்கொடி குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனை வழி படும் காலத்து வைத்துக்கொள்வதே யன்றி ஏனையோரால் பாராட்டப்பட வில்லை.

விடை யேறிய சிவனுக்கு விடைக் கொடி; சிங்கமிவர்ந்த உமைக்குச் சிம் மக் கொடி; கருடன் கொண்ட மாலுக் குக் கருடக்கொடி; அன்னமுவந்த பிர மாறு..து அன்னக்கொடி; அதுபோன்று

"புஜே சௌரியம்..கம் முருகனுக்கு மயிற் கடாக்ஷேதி சாந்தி, ஷட..ர்தி எதுவோ ஹிருதப் ஜேதயா யஸ்யதம் ..பு கொண்டு குமாரன்ன ஜானே! நஜானே!! நஜானே!!!"

(இ-ள்) தைரிய முள்ள தோளும், தான தர்மம் புரியும் கைகளும், சாந்த முடைய (கண்ணோட்டம்) கடைக் கண்ணும், புன் முறுவலுடைய ஆறு முகமும், தயையுடைய இருதயமும் உடைய குமாரக் கடவுள் போன்ற வடிவை மும்மையும் அறிந்தோமில்லை. இதனைத் .. .. வுமிழும் புன்

18/159

புள் வகுப்பின் ஆண்பாலைக் குறிக்கும். இதனைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மரபியல் 48-வது சூத்திரம் கூறுதல் ஓர்க.

"சேவற் பெயர்க் கொடை சிறகொடுசிவணு
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே"

(இ - ள்) பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாஞ் சேவற் பெயர் உரித்து. அவற்றுள் மயிற்காயின் அஃதாகாது.

'காமர் சேவலேமஞ் செப்ப' எனவும், 'வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்' எனவும், 'தொகு செந்நெற்றிக் கணங்கோள் சேவல்' எனவும், 'கானங் கோழிக் கவர் குரற் சேவல்' எனவும், 'உள்ளூர்க்குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்' எனவும் வரும். பிறவும் அன்னமாயிருந்தூவி மயில் என்றதனான் அவை தோகை யுடையவாகிப் பெண்பால் போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற் றன்மை இலவென்பது கொள்க. எனவே, செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் நேரவும் படுமென்பது' மற்றோரிடத்து 'குதிரையுள்ளாணினைச் சேவலென்றலும் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறகொடு சிவணுதாயினும் அதனைக் கடுவிசைப் பற்றிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து' என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

இனி உலகை நோக்கின் மிக துக்க நிலையிலிருந்து துக்கத்தி லிருப்பதாக அறியாதும் அதிக சுகத்திலிருப்பதாகத் தெரியாதும் இவற்றிற்கு இடையில் துக்கம் போகவும் சுகம் வருவதுமான நிலைகள் காண்கிறோம். அவை நிரலே இருட்டு, வெளிச்சம், இருட்டுப் போகவும் வெளிச்சம் வரவும் உள்ள நிலைகள். அவையே இரவு, பகல், வைகறை போல்வன. இவை தாம் முறையே உயிர் உடலோடு கூடாத நிலை, உடலற்ற நிலை, உடலினுள்ள நிலையில் நிகழ்வன. மேற்காட்டியவற்றில் உயிர் உடலோடு கூடிய வைகறையன்ன நிலையில் நாமிருக்கிறோமென்பது பெற்றோம். இந்நிலையில் சேவலே துயிலெழுப்புகிறது. நாதமே விழிக்கச் செய்வது. அந்த நாத தத்துவமே கோழிக்கொடி யாதலும் காண்க.

"மன்னுஞா னக்கதி ரெழுந்தொளி பாப்பமா
றூதச நாத முழுதும்
அலகில்பவ துயிலறக் கூவுசேவலுடன்
அம்புலீ யாடவாவே!"

"கொக்கறு கோவென்றே உண்மை யெடுத்
குக்குடமே! சிற்சுகமே! ***[தோதுங்
பக்குவத்தைக் கண்டோருன் நாத நிலைகண்
[டே
பாவி நெஞ்சத் தடக்கியுனைப் பேரின்
[பஞ் சார்வார்"

நாதங் கொண்டு இறைவனை அறிய வேண்டும். நாதமே இறைவனென்றது முகமன். கடவுள் நாத அதீதன் - நாத தத்துவன் ஆவன். 'தேமேவு நாதமு நாதாந்த முடிவும்' என்றது மது. சேவற்கொடி ஏனைய படைக்களத்தினும் உயர்ந்திருப்பதின் காரணம் யாவும் நாதத்தில் ஒடுங்க அதுவும் இறைவனிடம் ஒடுங்கு மென்பதே.

இனி வைகறையை நோக்கின் திருவாசகப் பள்ளி யெழுச்சி 'கூவின பூங்குயில் கூவினகோழி குருகுகளியம்பின' என்று விடியலின் குறிகள் சில கூறுகிறது. அவர் அவ்வாறு அருளியதின் கருத்தென்னை? குயில் பஞ்சம சுரத்தைக் காதுக் கினிமையாகக் கூவின; கோழி இறைவன் நாமத்தைக் கூவிற்று. குருகு (வலியான்) மிருத்தியஞ்ச மந்திரத்தை ஒலித்தது என்பது. கோழி கொக்கறுகோ என்றமை கொக்கு -(சூரனாகிய) மாமரத்தை, அறு - வீழ்த்திய. கோ - இறைவன் என முருகன் சரித்திர கதையை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவர். அந்தக் கோழியின் கூற்று "இருளிலுள்ளவர்களைத் தன்னைப் போல் முருகன் பெயரை வைகறையில் தினம் கூறினால் பிறவிப்பிருள் நீங்கி ஞானபானு எழும்" என்றதைத் தெரிவிக்கிறது.

"என்றனைக் கைப்பிடித் தாளுறு மிறைவன்
எழில்பெறு மலர்விழி மலர்ந்தெழு சமயம்
உன்றன துளவிருள் போக்குவன் நோக்கால்
ஒல்லையில் வருகென வெல்லினைக் கூவி
நின்றன இருங்கொடி யழைத்துறு முறை
நீடுறு மனைதொறுங் கூவின மிகவும் [யோ
இன்றெனையாண்டு கொண்டருளிய போரூர்
இறைவனே! பள்ளி யெழுந்தருளாயே!"

இக்கோழி குறித்து சரிதை பலவுண்டு. 'உற்றவிணில் ஊழியாம்போது முலவா உடுக்கொறித்த கோழி' யென தணிகை தசாங்கம் கூறுவதைக் கல்லாடம் நன்கு விவரிக்கிறது.

"போழ்படக் கிடந்த வொருபங் கெழுந்து
மின்னன் மாண்ட கவிரலர் பூத்த
சென்னி வாரணக் கொடும்பகை யாகித்
தேவர்மெய் பனிப்புற வான்மிடை யுடுத்
[திரள்
பொரியிற் கொறிப்பப் புரிந்தபொரு ளுடைத்
தாமரை பூத்த கைமருங் கமைத்தோய்!"
[(26 - 31)

(உ - ரை) பிளவுபடக் கிடந்த வேறொரு கூறெழுந்து கொடிய பகையாகிய விளக்கம் பொருந்திய அழகு மாட்சிமைப் பட்ட முருக்கம் பூப்போன்ற செஞ்சூட்டுப் பொலிவுபெற்ற தலையையுடைய கோழியாகி தேவர்களுடம்பு நடுக்கமடைய, பொறிபோல ஆகாயத்தில் நெருங்கின நக்ஷத்திர கணங்களைக்கொறித்தலால் அது விரும்பின கருமத்தை (தேவர்க்கு இடுக்கணில்லாது) திருவுளம்பற்றித் தாமரை மலரை நிகர்த்ததிருக்கரத்தின் வலது பக்கத்தில் கொடியாக அமைத்துக் கொண்டோய்!

வள்ளியைக் கவர்ந்து சென்ற முருகனை, குறவர் முதல்வனும் கொடுந்தொழிலெயினரும் வளைந்துகொண்ட சமயம் கோழியின் ஆர்ப்பால் இறந்தனர். கந்தபுராணம்,

"என்றிவை குமரி செப்ப வெம்பிரா
னருளாற் பாங்கர்
நின்றதோர் கொடிமாண் சேவனிமிர்ந்
தார்ப்புக் கொள்ளத் [தெழுந்
குன்றவர் முதல்வன் றானுங் குமாருந்
தமரும் யாரும்
பொன்றின ராகி மாண்டு பொள்ளெனப்
புவியில் வீழ்ந்தார்"

—தக்ஷ - வள்ளி. 184.

'ஏதங் கருதினர் சென்மின்! என்றேயும் இதங் கருதும், போதஞ் சிறந்தவர் றம்மின் என்றேயும் புகல்வன போல், வாதஞ் செறியக் கொடியாடும்' (போரூர். அலங். 46.) எனக் கொடியின் அலைப்பை அலங்கரிப்பர். மற்றும் இச்சேவலின் நிறத்தை, வெண்மையென்பர் பலர்; செம்மை என்பர் சிலர்.

"நீ நிறக்குடுமி வெண்சேவலை யுயர்த்து
வண்சிறை மயிற்பரி நடாத்துஞ்
சேவகப் பெருமானை வேதபுரி வருமிளஞ்
புரக்க வென்றே" [சேயைப்

—முத்து - பிள் - காப்பு 7.

"செக்கச் சிவந்த கழற்செக்திலான் சிறருட்கா
மிக்க கவுமார விசயத்தின்—றக்கதுணை
பாலுறழ் வெண்சேவலோடு பைங்கிளியும்
வேலுமயில் வாகனமே" [பன்னிருகை

—தண்டபாணி.

"காத மளிக்குங் குரற்புலியி
னகம்போற்றண்டச் செஞ்சூட்டு
கலத்தபொறிச் செஞ்சிறைச்சேவ
னளினக்கரத்திற் பிடித்தோனே"

—போரூர் - பெருங்கழிநெடில்.

"அமரர் குழுமிமலர் கொண்டங்கிறைத்தருள
அரிய துநது கோடி யெங்குந் தழைத்தருள
அரியோடயன் முனிவரண்டம் பிழைத்
தருள—விடும்வேலா.

(தொடரும்)

தி ரு வ கு ப பு

முருகப் பெருமான் திருவருள் கைவரப் பெற்றுப் பதினைும் நூற்ருண்டில் திகழ்ந்த வரும் சிவாநுபூதிச் செல்வருமாகிய அருண கிரி நாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந் தருளிய 'திருவகுப்பு' என்னும் அரிய நூலுக்கு, எமது தமிழ்ப்போதாகாசிரியர் ஒருவர் குறித்து வைத்த குறிப்புக்கள் எமக்குக் கிடைத்தன. அவைகளைச்செப்பனிட்டு "சித்தாந்தம்" வாயிலாக வெளியிடத் துணிந்தேம். பின்னர் புத்தக ரூபமாய் வெளி வரும். இவ்வுரையில் காணும் குற்ற கற்றங்களைத் தமிழ்ப் போதிஞர் இப்பத்திராசிரியர் அவர்கட்கு எழுதவேண்டுகிறேன்.

[பேயர் விழையான்]

"இருபிறை எயிறு நிலவெழ உடலம்
இருள் படுசுருப முடைக்கோ விடவே
இறுகிய கயிறு படவினை முடுகி
யமபடர் பிடரி பிடித்தே கொடுபோய்
அருமறை முறையின் முறைமுறை கருதி
அதரிடை வெருவ ஒறுத்தால் வகையால்
அறிவொடு மதுர மொழியது குழறி
அலமரு பொழுதி லழைத்தால் வருவாய்
ஒருபது சிரமும் இருபது காமும்
விழவொரு பகழி தொடுத்தோன் மருகா
உரமது பெரிய திரிபுர மெரிய
உயர்கன கிரியை வளைத்தோர் புதல்வா
மருவள ரடவி வனிதையர் பரவ
மரகத இதணி லிருப்பாள் கணவா
வளைகடல் கதற நிசிசரர் மடிய
மலையொடு பொருத முழுச்சே வகனே"

(பதவுரை) இருபிறை எயிறு நிலவு எழ - இரண்டு பிறை போன்ற பற்கள் நிலவை உண்டாக்க; உடலம் - உடம்பு; இருள்படு - இருண்ட; சுருபம் உடை - உருவத்தை யுடைய; கோ - இயமராஜன்; விட - ஏவ; இறுகிய கயிறு பட - இறுகிய (பின்னிய) பாசமானது பட; வினை முடுகி - தொழிலில் விரைந்து; யமபடர் - யமகிங்கரர்; பிடரி பிடித்து கொடுபோய் - பிடரி பிடித்துக் கொண்டு போய்; அருமறை முறையின் - அரியவேத விதிப்படி; முறை முறை - வரிசை வரிசையாக; கருதி - நினைத்து; அதரிடை - வழியில்; வெருவ - அஞ்சும்படி; ஒறுத்தால் - தண்டித்தால்; வகையால் - வகையாக; அறிவொடு - அறிவுடனே; மதுரமொழியது குழறி - இன் சொற்கள் குழறி; அலமருபொழுதில் - சுழலாநின்ற காலத்தில்; அழைத்தால் - கூப்பிட்டால்; வருவாய் - வந்தருளக் கடவாய்; ஒருபது சிரமும் - பத்துத் தலைகளும்; இருபது காமும் - இருபது கைகளும்; விழ - அற்று விழும்படி; ஒரு பகழி கொடுத்தோன் - ஒரு அம்பு கொடுத்தவனாகிய திருமாலின்; மருகா - மருகோனே; உரமதுபெரிய - வலிமிகுந்த; திரிபுரம் எரிய - முப்புரம் எரியும்படி; உயர் - உயர்ந்த; கனகிரியை - பெரிய மேருமலையை; வளைத்தோர் - வளைத்த சிவபெருமானுக்கு; புதல்வா - புத்ரனே.

மருவளர் - மணம் விருத்தியடைந்து கொண்டிருக்கிற; அடவி வனிதையர் பரவ - வனவாசிகளாகிய வேடப்பெண்கள் வழிபட; மரகத இதணில் இருப்பாள் - மரகதப் பரண்மேலிருப்பவளாகிய வள்ளியம்மைக்கு, கணவா - நாயகனே, வளை - உலகை வளைத்திருக்கிற, கடல் கதற - கடல் கதறவும், நிசிசரர் மடிய - அரக்கர் மடியவும், மலையொடு பொருத - மலையுடனே போர் செய்த, முழுச் சேவகனே - முழு வீரனே !

குறிப்பு:—'இருபிறை....அழைத்தால் வருவாய்' என்பதனைப் 'படிக்குந்திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினுல் பிடிக்கும் பொழுது வந்து அஞ்ச லென்பாய்', 'கார்மா மிசைக் காலன்வரிற் கலபத் - தேர்மா மிசை வந்தெதிரப்படுவாய்' என்னுந்தொடர்களோடு ஒப்பிடுக; 'ஒருபது காமும் ....தொடுத்தோன் மருகா' என்பதனை 'நிருதன் இருபது வாகு பூதாமும் - மகுட மொருபது முறிய அடுபகழி விடு குரிசில் மருகன்,' 'காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின் மேலே துயில் கொள்ளு மாலோன் மருக, 'ஒருபது மகுடம் இருபது புயமுடன் மடிபட வலியினெடொரு கணை விடுகர முதலரி நெடுமாயன் மருக' 'வெய்ய வாரணம்போல் கைதானிருபதுடையான் தலைபத்துங் கத்தரிக்க - எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே' என்னுந் தொடர்களோடு ஒப்பிடுக. 'மருவளர்........ கணவா' என்பதனை 'பெரும்பைம் புனத்தினுள் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை கொங்கை-விரும்புங் குமரனை' 'வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினுல்' 'பாளைக்குழல் வள்ளி பதம் பணியும் - வேளைச்சுர பூபதி மேருவையே' 'வரிசிலைமலைக் குறவர் பாவிய புனத்திதணில் மயிலென இருக்குமொரு வேடிச்சி காவலனே' என்னுந் தொடர்களோடு ஒப்பிடுக. 'வளைகடல் கத.... சேவகனே' என்பதனை 'வடகிரி தொளைபட அலைகடல் சுவறிட மற்றெத்திக்கினும் எட்டுத் திக்கினும் - வென்றிவாழ, வலியுடன் எதிர்பொரும் அசுரர்கள் பொடிபட, வட்டத்திட்டியர் வெற்பைக் குத்திமலைந்த வேலா' என்னுந் தொடரோடு கூப்பிடுக.

சேவகன் - பராக்கிரமம் உள்ளவன் அல்லது வீரன் என்பது பொருள். இப்பதம் இப்பொருள் தருதலை 'சேவகனுகித் திண் சிலை யேந்திப் பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்' என்னும் மணிவாசகப்பெருமான் திருவாக்கால் அறிக. (கீர்த்தித் திருவகல் வரி (81 & 82); வகுப்பு-பிரிவு.

கடவுள் நிச்சயமும் அவரை வழிபடும் விதமும்

[T. இராமசாமி, மணலி விடுதி மாணவன்]

(ஆடித் திங்கள் - மலர் ச - இதழ் ௪-ன் ௧௭௭-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முற் கூறியவற்ருன் கடவுள் ஒருவர் உண்டென் றறிந்தோம். அங்ஙனமுள்ள கடவுள், அநாதியாய்த் தொடர்ந்திருக்கும் அஞ்ஞான இருளால் உயிர்கள் சோம்பலாய்க் கிடப்பதை யகற்றி ஞானனந்தத்தை யனுபவிக்கும் வண்ணம் செய்ய, வெவ்வேறு பொருள்களான உடலும் உயிரும் பிறவியில் ஒன்ருே டொன்று கலந்திருப்பது போல, கடவுளும் அவைகளிடத்தில் தனது அருள் சக்தியை விட்டுப் பிரியாமல் கலந்தும், மற்றும் கண்ணின் ஒளியும் உயிர்களின் அறிவும் ஒரு பொருளைப் பார்க்க உடனு இருப்பது போல் சிவபெருமானும் உயிர்களிடத்தில் கலந்தும், உடனுகியும் இருக்கின்ருர் என்றும் இங்ஙனம் கலந்தும் உடனுகியும் இருப்பதே அத்துவிதமென்றும், இந்த அத்துவிதத்தால் அவர் உயிர்களைச் சோம்பலினின்றும் நீக்கி முயற்சிக்கும் படிக்கு இயக்குகின்ருர் என்றும், அதன் காரணமாக உயிர்களுஞ் சுயமாகத் தொழில்களைச் செய்கின்றன வென்

றும், அத்தொழில்களின் பலனாக மீள மீளப் பிறக்கின்றனவென்றும், பிறவி நீங்கின முத்தி நிலையிலும் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாயிருப்பதால், அவை ஞானத்தையடைந்து ஆனந்தத்தையனுபவிக்கின்றனவென்றும் ஆன்றோர்கள் கூறுகின்றனர். இதைக் கீழ்வரும் சிவஞான போத சூத்திரம் நன்கு விளக்கும்.

“அவையே தானேயாய் இருவினையில்
போக்குவரவு புரிய ஆணையில்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே”

இந்த முறையிலே கடவுள் உயிர்களிடத்து அருளை யூட்டுகின்றார் என்று தெரிந்தோம். நம்மனோர்கள் அவரவர்களின் நன்மையைப் பொறுத்து அநேக கடவுள்களை நிறுவி வணங்கினும் கடையில் கடவுள் ஒருவர் தான் உண்டு அவர் எங்கும் நிறைந்தவர் என்ற முடிபுகள் தான் தோன்றுகின்றன. நாம் சூடிக்கொள்ளும் அணிகளும், உபயோகிக்கும் பாண்டங்களும், பருகும்பாலும், ஜனனங்களும் ஆகிய ஒவ்வொரு பகுப்பும் அதற்கு ஏற்ற ஒன்றிலிருந்து பலவாகப் பெருகப்பட்டனவே யொழிய வேறில்லை. உதாரணமாகப் பல்வேறு அணிகளாக நாம் செய்யினும் பொதுவாக இருப்பது பொன் ஆகிய ஒரு பொருளேயாம். இங்ஙனமே மற்றும் என்பது வெள்ளிடை.

“பண்ணியிடும் பணிபலவே பொன்னொன்றே [யாம்
பாண்டத்தின் பேர்பலவே மண்ணொன் [றே யாம்
வண்ணமிகும் பசுபலவே பாலொன்றே யாம்
வகையேழின் உடல்பலவே சீவ னொன்று
பண்ணுமறு சமயங்கள் பேர்வே றல்லால் (ம்
நாதன்நீ ஒருவனே அவர்கள் தம்மை [லாம்
எண்ணியே செயுந்தொண்டர் பூசைக் கெல்
இரங்கி வரந் தருகின்றாய் எம்பிரானே.”

என்பவற்றான் அறிக. ஆகவே கடவுள் பல இல்லை என்று கொண்டு கடவுள் ஒருவர் என்று கண்டு உருவ வழிபாட்டின் மூலமாக, மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய திரிகரண சுத்தியுடன் வணங்குதல் வேண்டும். அறிவு சம்பந்தமான தத்துவார்த்தங்களை விளக்கிக் காட்டும் நூலின்கண் விதித்தனவற்றை விடாது செய்து, விலக்கினவற்றை விடுத்து நன்மார்க்கத்தை அநுட்டிப்பதே மானிடப் பிறவியெடுத்த நமக்கு நனி சிறந்தது.

கடவுளை வணங்குமுறைகள் நான்காகும். அவை முறையே தாசமார்க்கம், புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவாம். இவற்றை முறையே சரியை, கிரியை யோகம், ஞானம் என்றும், இவற்றால் அடையும் பதங்களைச் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என்றுஞ் சொல்வர் பெரியோர்.

தாசமார்க்கமாவது :—திரு நந்தனவனம் வைத்தல், நறுமலரெடுத்தல், திருமாலை கட்டுதல், திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், திருப்பணி அடியார்க்குச் செய்தல் முதலியனவாம்.

புத்திர மார்க்கமாவது:-வாசனைத்திரவியம், தூபம், தீபம், தீர்த்தம், புஷ்பம், பஞ்ச கவ்வியம், பஞ்சாமிர்தம் முதலியவற்றைக்கொண்டு அகப்பூசை புறப்பூசை பஞ்ச சுத்தியோடும் விதிப்படி பூசித்தலாம்.

சகமார்க்கமாவது :—முக்குணங்களையும், ஐம்புலன்களையும், இடை பிங்கலை என்கின்ற நாடியை அடைத்துச் சுழுமுனை விழியைத்திறந்து பஞ்சாட்சரம் ஏகாக்ஷரமாந்தன்மைகண்டு அருளைத் தரும் பரவொளியிலேபுகுந்து அழுந்தி இருத்தலாம்.

சன்மார்க்கமாவது :—பல நூற்களை ஆராய்ந்து திரிபதார்த்த இலக்கணங்களை நன்கு தெரிந்து பூர்வ சன்மத்தின் சிற்றறிவு முற்றும் நீக்கிப் பேரறிவாகிய சிவஞானத்தை அடைதலேயாம்.

தாச மார்க்கத்தை அனுட்டித்துத் திருநாவுக்கரசர் இறைவன் றாளினை இரண்டறக் கலந்தார். புத்ரமார்க்கத்தை அனுட்டித்து சம்பந்தர் முத்தி பெற்றார். சக மார்க்கத்தை அனுட்டித்து சுந்தரர் நற்கதியடைந்தார். சன்மார்க்கத்தை அனுட்டித்து மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ஜோதியிற் கலந்தார்.

ஆகவே இவ்வித சாதனங்களைக் கொண்டு கடவுளை உருவ வழிபாட்டான் வணங்கல் வேண்டும். உருவ வழிபாடாவது விக்கிரகங்களிற் கடவுளை அமைத்து வணங்குதல் என்றாகும். சிலர் விக்கிரகங்களையே வழிபடுதல் எனக்கொண்டு இதனை மறுக்க முன் வருகின்றனர். இங்ஙனங் கூறும் சகோதரர்களுக்கு உருவ வழிபாட்டை நன்கு விளக்கி அதை வலியுறுத்துமுகத்தானே இவ்விடயம் மேற்கொள்ளப் பட்டது.

நாம் ஓர் ஆலயத்துட் சென்றால் அங்கிருக்கும் விக்கிரகங்களையே வழிபடாமல் அந்த வடிவுடன் இறைவன் அடியார்களுக்கு அருளூட்டுகின்றான் என்றே நாம் வழிபடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யும் வழிபாடே தான் உருவ வழிபாடாகும்.

அஃதெங்ஙனமெனின், நம்முடைய ஐந்து புலன்களைக் கொண்டு அறியப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் உலகத்துப் பொருள்களேயாம். நாமும் அப்பொருள்களில் ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றோம். ஆண்டவனின் ஞானத்தைப் பெறுமளவும் உலகத்துப் பொருளை மட்டுந்தான் அறியக்கூடும். ஆதலின் உலகத்துப் பொருள்களுடன் சம்பந்தப் படாநின்று மெய்யறிவினையுடைத்தாகிய கடவுளை உலகத்துப் பொருளைச் சார்ந்த நாம் அறிதல் துர்லபம். உருவமின்றி வழிபடுதல் வேண்டுமென்று வழிபடுபவர்களின்பாற் செல்லினும் அம்முறையும் நம்முறையை யொட்டியே தான் நிற்கின்றது. உருவமின்றி வழிபட வேண்டுமென்கின்றவர்களும், அவர்கள் காட்சியானறிந்த கட்டிடங்கள், மலைகள், ஆறுகள், மற்றுமுள்ள உலகத்துக்குப் பொருள்களை நினைக்கின்றார்களே யொழிய வேறு ஒன்று அவர்களின் மனதில் வரவில்லை, வழிபடும்பொழுது ஒன்றும் தோன்றவில்லை என்பதும் தவறு. உலகத்துப் பொருள்களில் யாதாவது ஒன்றோ அல்லது பலவோ ஒவ்வொருவர் மனதினும் நிச்சயமாக உதித்தே தீருகின்றன. ஆகவே அங்ஙனம் வழி படும் முறையும் உருவ வழிபாடாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும்.

எனவே, கடவுள் வழிபாடு நம்மனோர்க்கு வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் வழிபடுவதற்குக் கடவுளை நிச்சயித்தல் வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் நிச்சயிக்கப்பட்ட கடவுளை நான்கு மார்க்கங்களைக் கொண்டு வழிபடுதல் என்ற ஒன்றுக்கு உருவம் அவசியம் வேண்டுமென்றும் தெற்றெனத் தெளிதற் பாலதாம்.

நவராத்திரி பிரபாவம்

[திருமயிலை - சிவஸ்ரீ சுவாமிநாத சிவாசாரியார்]

நவராத்திரி என்பது நம் தமிழ் நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், துர்க்காலயம் முதலிய எல்லா ஆலயங்களிலும் எல்லா ஹிந்துக்களின் வீடுகளிலும் முக்கியமான பண்டிகையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இப்பண்டிகைக்கு உரிய தேவதை பராசக்தியேயாகும். சக்தியை உபாசிப்பவர்கள் இந்நவராத்திரியை மிக விசேஷமாகக் கருதுவார்கள்.

நவராத்திரியின் வரலாறு

ஒரு காலத்தில் சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணினால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய சாம்பலிலிருந்து உமாதேவி ஒரு பதுமை செய்ய, அதனின்றும் பண்டன் என்னும் ஓர் அசுரன் தோன்றினான். அவனது இருபுஜங்களினின்றும் விசுக்கிரன், விஷங்கன் என்னும் சகோதரர்கள் தோன்றினார்கள். அப்பண்டன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அறுபதினாயிரம் வருஷம் ஆயுளையும் சத்துருக்களின் பலத்தை அருந்திவிடும் சக்தியையும் சாம்ராஜ்யத்தையும் பெற்றுத் தேவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்து வந்தான். அவனுடைய துன்பத்தைச் சகியாத தேவர்கள், நாரதருடைய சொற்படி பதினாயிர வருஷ காலம் தேவியைக் குறித்து யாகம் செய்தார்கள். பராதேவதை பிரத்யக்ஷமாகவில்லை. இப்படி இருக்க, அசுர குருவாகிய சுக்ரன் தேவர்கள் யாகம் செய்வதைப் பண்டாசுரனுக்கு அறிவித்தனன். உடனே அவனும் தனது சேனைகளுடன் தேவர்களிடம் வந்து, அவர்களைச் ற்றிலும் மாயைக் கோட்டை கட்டியிருப்பதைக் கண்ணுற்று, அதைத் தகர்ப்பதற்குத் தன்னாலியன்ற மட்டும் முயன்று பயன்படாதது கண்டு திரும்பி விட்டான். அக்கோட்டையைக் கண்ட தேவர்களும் பராசக்தியினது அருளால் அக்கோட்டை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை உணராது, பண்டாசுரனால் மாயக்கோட்டை போடப்பட்டதென்று கருதி எல்லோரும் யாககுண்டத்தில் விழச் சித்தமாயினர். உடனே அக்குண்டத்தினின்றும் மிக அழகிய உருவத்துடனும் லலிதை என்னும் பெயருடனும் பராதேவதை பிரத்தியக்ஷமாயினள்.

அப் பராதேவதையைக் கண்டதேவர்கள், அவளைப் பணிந்து தங்கள் குறைகளை முறையிட்டார்கள். அவர்களின் துன்பத்தைக்கண்டு மனமிரங்கிய பராதேவதையும் தான் பண்டனைக் கொன்று அவர்களின் துயரைப்போக்குவதாகக் கூறி அவர்களுக்கு அபயமளித்தனள். பிறகு சிவபெருமான் காமேச்வரர் என்னும் பெயருடன் லலிதையை மணந்தனர்.

பின்னர் லலிதா தேவியும் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையின்படி பண்டாசுரனுடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டாள். அம்பிகை யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கேள்வியுற்ற பண்டாசுரன் முதலில் சேனாதிபதிகளையும் புத்திரர்களையும் அனுப்பினன். அவர்கள் பராசக்தியின் அம்சமான பாலையினால் கொல்லப்பட்டனர். அதனால் மிகச் சினமடைந்த பண்டன் மாயாவியாகிய விஷங்கன் விசுக்கிரன் முதலியவர்களை ஏவினான். உடனே அம்பிகையும் துர்க்கையை சிருஷ்டித்தனள். அத்துர்க்கையானவள் அவ்வசுரர்களை விழுங்கிவிட்டுக் கடைசியாக மஹிஷாசுரனை நவமியன்று ஸம்ஹாரம் செய்தாள். மறுதினம் பண்டாசுரன் தானே புறப்பட்டு தேவியுடன் போருக்கு வந்தான். உடனே தேவியும் தனது நாயகர் காமேச்சுவரரிடமிருந்து அஸ்திரங்களைப்பெற்றுத் தன்னை எதிர்த்துவந்த பண்டாசுரனை ஸம்ஹாரம் செய்தாள்.

இப்படியாக, தேவி ஸகல தேவர்களையும் ஹிம்சித்து வந்த பண்டாசுரனைக் கொல்லும் பொருட்டு யுத்தம் செய்த ஒன்பது தினங்களையும் நவராத்திரி என்றும், பண்டனைக்கொன்று ஜெயமடைந்த தினத்தை விஜயதசமி என்றும் கூறுவர். அந்நாட்களில் தேவியைப் பூஜிப்பவர்கள் எல்லா நன்மைகளையும் பெறுவார்கள் என்று தேவி பாகவதத்தில் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நவராத்திரியின் உள்ளுறை

இப்புராணக் கதையினால் நமக்கு என்ன உண்மை புலப்படுகின்றதெனில்:

பண்டாசுரன், விசுக்கிரன், விஷங்கன் என்பவர்கள் முறையே, ஆணவம், கார்மம், மாயேயம் என்னும் மும்மலங்கள். இதற்குப் பிரமாணம், "அஸ்யாத்மாஞ்ஞாநம்" என்னும் சிவசூத்திரம். இவைகள், தேவர்கள் என்று குறிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களைத் துன்பக் கடலிலே அழுத்துகின்றன. அம்மும்மலங்களையும் தொலைக்கவேண்டின், உண்மை ஞாநம் வேண்டப்படுகின்றது. அது வெகு ஜந்மங்கட்குப் பிறகு, இருவினை யொப்பு சக்தி நிபாதம் ஏற்பட்ட பின்பே உண்டாகின்றது. அத்தகைய ஞாநத்தைக் கொண்டு சிவபெருமானை அடைவோமேயாகில், அவருடைய திருவருட் சக்தி ஆன்மாவிடத்தில் பதிகின்றது. அதனால் மும்மலங்களையும் போக்கலாம். "ஞாநநிர்மத நாப்யாஸாத் பாசம் தஹதி பண்டித:" என்று கூறியிருப்பதால், ஞாநமானது உண்டான மாத்திரத்தில் மலங்களைப் போக்க முடியாது. ஆகையினால், ஞாநம் மலங்களைப் போக்கச் செய்யும் அப்பியாசத்தையே நவராத்திரி குறிக்கின்றது. மந இந்திரியம் நீங்கலாக ஒன்பது இந்திரியங்களையும் அடக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிக்க ஒன்பது தினங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. முதலில் விசுக்கிரன், விஷங்கன் என்பவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள் என்பதினால், கார்மணம் மாயேயம் என்னும் மலங்களே முதலில் நசிக்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆணவமாகிய பண்டனை வெல்லுவதற்கு மநமும் அடங்கி, இரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவப்பிரசாதத்தை அடைய வேண்டும் என்பதைக் காட்டவே பத்தாவது தினமாகிய தசமியன்று, சிவபெருமானை வழிபட்டு அஸ்திரங்களைப் பெற்றுப் பண்டாசுரனைத் தேவிகொன்றுள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நவராத்திரிக்குரிய காலம்

பாண்டிய நாட்டில் நவராத்திரியின் கால நிர்ணயத்தைப்பற்றி விவாதமேற்பட்டு, சில பத்திரிகைகளில் ஆவணி மாதத்தில்தான் நவராத்திரி ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும், மற்றும் சிலவற்றில் புரட்டாசி மாதத்தில்தான் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்றும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் சாந்திரம் சௌரம் எனமாதங்கள் இரண்டுவகை,

அவற்றுள் முன்னையது தெலுங்கர்கட்கும்,ஸ்மார்தர்கட்குமே உரியது, பின்னையதே சைவர்கட் குரித்தாகும், ஏனெனில் சைவாகமங்களில் சாந்திர மானத்தை 'அப்ரசஸ்தம்' தாழ்ந்தது என்றும், "சாந்திர மானே நகாரயேத்" சாந்திர மாதத்தில் செய்யக்கூடாது என்றும், இகழ்ந்து கூறி யிருக்கின்றமையினால் சிவாகமத்தைப் பின் பற்றுபவர்கள் விரதங்களையும் விழாக்களையும் செளர மானத்திலேயேதான் செய்ய வேண்டுமென்பது முன்னவர்களின் கூற்று. சிவாகமங்கள் செளரமானத்தையே விதிக்க வந்தவைகள் எனின், "சாந்திரமானே பவித்திரகம்" சாந்திரமானத்தில் பவித்ரம் சாத்தவேண்டும் என்று கூறுவது பொருத்துமற்றதாகும். மேலும், அதிக மாஸம் என்பது சாந்திர மானத்திலே ஏற்படுமே யல்லாது, செளரமானத்தில் ஏற்படாது. காமிகாகமத்தில், கால விதிப் படலத்தில், அதிக மாஸத்தை விலக்கி இருக்கிறது. ஸௌரமானத்தையே விதிக்க வந்த சிவாகமம் தனக்கு உடன்பாடில்லாத சாந்திரமான அதிக மாஸத்தை விலக்குவானேன் ?

உதாரணமாக, எங்காவது மல மாசத்தில், கும்பாபிஷேகம் முதலியவை நடைபெறுகின்றனவா ? ஆகையினால் சாந்திர - ஸௌரமான மிரண்டும், சிவாகமங்கட்கு உடன்பாடேயாம்.

காமிகாகமத்தில் சொல்லப் பட்ட "கந்யாக தேஸவிதரி" என்பதற்கு மேல் சுலோகம் "ஆச்வயுக் சுக்ல பக்ஷேவா" என்றிருப்பதால் துர்க்கா பூஜை புரட்டாசி மாதத்தில் செய்ய வேண்டும். அதிக மாஸம் வரும் போது, ஐப்பசி மாதத்திலும் வரும் என்றுதான் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். தவிரவும், ஒரு ஆலயத்திலாவது காமிகாகமத்தில் துர்க்காபூஜை விதியில் கூறிய விதிப்படி, நவராத்திரி நடைபெறுவதைக் காண்கிலம். ஆகையினால் துர்க்காபூஜை அரசர்கட்குரியதே என்று சொல்லினும் பொருந்துமே யல்லாது, முன் சுலோகம் ஆலயங்கட்காகவும் பின் சுலோகம் அரசர்கட்காகவும் ஏற்பட்டிருக்கிற தென்பது ஆதார மற்றதாகும்.

ஆலயங்களில் நடைபெறும் நவராத்திரி காரணாகம விதியை அநுசரித்திருக்கின்றமையால், இவ்விஷயத்தில் காரணாகமமே நமக்கு முக்யப் பிரமாணமாகும். காரணாகமத்தில் இருக்கும் "ஆச்வியுஜம்" என்பதற்குப் புரட்டாசியீ வரக்கூடிய சாந்திரமான ஐப்பசி என்றுதான் பொருள் கூறவேண்டும். சிவாகமங்களில் சொல்லப்படும் மாதங்கள் செளரமாசங்களெனில், ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஐப்பசி மாதத்திலேயே நவராத்திரி உற்சவம் செய்ய வேண்டிவரும். அது நம் அநுஷ்டானத்திற்கு முற்றும் முரணாக முடியும். ஆகையினால் புரட்டாசி மாதத்தில் வரக்கூடிய, ஐப்பசி மாதத்திய சுக்ல பக்ஷ பிரதமை முதல் ஆரம்பித்து நவராத்திரி உற்சவம் செய்வதுதான் சகல ஆகம புராணங்களின் சித்தாந்தமாக விருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில், சிவாகமங்களை உணர்ந்த சிவாசார்யர்கட்கும் மலைவு ஏற்பட்டிருப்பது மிக வியப்பைத் தருகிறது.

சுந்தரர் சமயாசாரியரே

[காருடை - சூரியமூர்த்தி பிள்ளை]

சுந்தரரைச் சமய ஆசிரியராகச் சைவ சித்தாந்திகள் போற்றுதற்கு இயைந்தவை எவையென ஆராய்வாம். மண்ணுலகம் வருமுன்னும், வந்து போன பின்னும் கைலையில் சுந்தரர் திருவனுக்கத் தொண்டரா யிருந்தார் என்பது ஒன்று. இவ்வுலகத்தில் இது பற்றி மண்ணுலகர் அவரை !என் ஆசிரியராகக் கொள்ள வேண்டும் ? மண் உலகத்தவர்க்கு அவரால் உணர்த்தப்பட்ட சமய ஞான வகை ஏதேனும் இருக்க வேண்டும். அவ்வகையோ, சுந்தரர் பாடிய (தேவாரத்) திருநெறித் தமிழில் இப்பொழுது மீந்திருப்பனவாகிய நூறு பதிகங்களில் அமைந்து காணப்பட வேண்டும். (ஏனெனில் ஒழிந்த பதிகங்களிலே உளவெனின், அது எவரும் ஏற்கும் வகையாகாது.) அவ்வாறு காணப்படுவனவற்றுள் சில கூறுவோம்.

1. ஐவர் கொண்டு இங்கு ஆட்ட ஆடி
ஆழ் குழிப்பட்டு அழுந்துவேனுக்கு

என்றமையால், "ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை" என்ற சிவஞானபோதச் சூத்திரக் கருத்தை சுந்தரர் உணர்த்தினார். "உய்யுமாறு அருளிச் செய்யீர்" என்று தொடர்ந்து கூறி அதே சூத்திரக் கருத்தை நிரப்பினார். இது ஓணகாந்தன் தளி முதற்பாட்டில் உள்ளது.

2. திருவெண்காட்டு, இந்தளப்பண் பதிகத்தில்,

"கண்ணுள்ளீராய், பண்ணுள்ளீராய்
மண்ணுள்ளீராய்"

என்று நாலாவது பாட்டில் குறித்த சிவஞானபோதம் இரண்டாவது சூத்திரக் கருத்தைக் காட்டுகிறார்.

"குடம் எடுத்து நீரும் பூவும்
கொண்டு தொண்டர் ஏவல் செய்ய"

என்று அடுத்த பாட்டில் தொடுத்து அடியவர் பணி புரிவகையை விளக்கினார்.

3. எதிர்கொள் பாடிப் பதிகத்தில், உலகர்க்கு உணர்த்துவதாக,

"செத்த போதில் ஆருமில்லை
சிந்தையுள் வைம்மின்கள் (வைத்தால்)
மத்த யானை யேறி மன்னர்
சூழவரும் (வாழ் வளிப்பான்)
ஆதலால்,
வைத்த உள்ளம் மாற்றம் வேண்டாம்"

என்றும்,

"தோற்றம் உண்டேல் மரணம் உண்டு"

என்றும் : "நம்முள் ஐவர் வாழ்வர். (அவர்) வஞ்சமனத்தின் உறவினர். (அவர் வசப்பட்டால்) யாவராலும் இகழப்பட்டு அல்லலில் வீழ்வீர்" என்றும்: "ஐவர் நல்லாற்றினின்றும் இழுத்து அலைப்பர். அவரை வெல்வது நம் சிவனால் ஆகும்" என்றும்: "இப்பொய் வாழ்வில் மயங்காதீர்" என்றும்: "கூசம் நீக்கிக் குற்றம் நீக்கிச் செற்ற மனம் நீக்கி வாசக் குழலியர் மனைவாழ்க்கையில் ஆசை நீக்கி அன்பு சேர்த்தி" என்றும்: "இன்பமுண்டேல் துன்பம் உண்டு" என்றும்: 'தந்தையாரும் தவ்வையாரும் எட்டனைச் சார்வாகார், மதியஞ் சூடும் எந்தைவான நெறி காட்டும்' என்றும்: உணர்த்திய முறையினும் வேறு உயர் முறையை யாவர் கூறவல்லார் ?

4. திருவாரூர் இந்தளப் பதிகத்தில் உலக வாழ்வினை,

"மணம் என மகிழ்வர் முன்னே
மக்கள் தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணம் எனச் சுடுவர் பேர்த்தே"

என்றும்,

"தாழ் வெனும் தன்மை விட்டுத்
தனத்தையே மனத்தில் வைத்து
வாழ்வதே கருதித் தொண்டர்
மறுமைக்கு ஒன்று ஈயகில்லார்
ஆழ்குழிப் பட்ட போது
அலக்கணில் ஒருவர்க்கு ஆவர்
யாழ் மூயன்றிருக்கும் ஆரூர்
அப்பனே அஞ்சினேனே"

என்றும்,

5. கச்சி அநேகதங் காவதப் பதிகத்தில்,

"செஞ்சடை எம்பெருமான், குயிலாட மயிலாலக் குனித்தாடும் பெரு

மான் :—தருமன் தமர் என்தமரைச் செய்யும் வன்துயர் தீர்க்கும் (அதற்கு முன்) கட்டு மயக்கம் அறுத்தவர் கை தொழு தேத்தும் : (எம்பெருமான்) வெங்காலனைக் கால் கொடு வீர்த்து அவி யக் கொல்வி (கொன்றான்) என்றும் :

6. ஆதலால் "தலைவா உன்னை வேண்டிக் கொள்வேன் தவநெறியே " என்றும் :

7. இவ்வாறு ஆருயிர் உய்வதற்கே "வைத்தனன் தனக்கே என்தலையும் என்னுவும் என் நெஞ்சமும்" என்றும் அவனை வேண்டிக்கொள்ளும் முறை "அன்னையே அத்தனே அடிகளே திருவருள் காட்டாய் " என்று ஏத்துதல் என்றும் பிறவும் உணர்த்தினர்.

சுந்தராது நகர்ப்புற வளப்பாட்டு

1. கண்டவர் கண்மனம் கவரும்
   புண்டரிகப் பொய்கை.

2. அரும்பருகே சுரும்பருவ
   அறுபதம் பண்பாட
   அணி மயில்கள் நடமாடும்
   அணி பொழில்சூழ் அயலின்
   கரும் பருகே கருங்குவளை [மலரும்.
   கண்வளரும் கழனிக் கமலங்கள் முக

3. பெருமேதை மறை ஒலியும்
   பேரி முழவு ஒலியும்
   பிள்ளை இனம் துள்ளி விளையாட்டு
   ஒலியும் பெருக
   கருமேதி புனன்மண்டக் கயல்
   மண்டக், கமலம்
   களிவண்டின் கணம் இரியும்.

4. கயல்இனம் சேலொடு
   வயல் விளையாடும்.

5. களைதரு கருங்கடல் ஓதம்
   வந்து உலவும்.

6. கழைக் கரும்பும் கதலிப் பல சோலை.

7. கண்டலம் கழிக்கரை ஓதம் வந்து உலவும்.

8. கரும்பினைப் பெருஞ் செந்நெல் நெருக் [கிய கழனி

9. பானை தெங்கு பழம்வீழ மண்டிச்
   தென்னன் இமதிகள்
   [illegible]ாளை பாய்வயல்

10. கந்தின் மிக்க கரியின்
    மருப்பொடு கார் அகில் கவரிம்
    மயிர் மண்ணி வந்து வந்து இழி.

11. கரும்புன்னை வெண்முத் தரும்பி
    பொன் மலர்ந்து பவளக் கவின்
    காட்டும் கடி பொழில்.

சுந்தரர் யாற்று வளம் கூறல்

1. தெற்று கொடி முல்லையொடு
   மல்லிகை செண்பகமும்
   திரை பொருது வருபுனல்

2. பலங்கள் பலதிரை உந்தி
   பருமணி பொன் கொழித்து
   பாதிரி சந்து அகிலினொடு
   கேதகையும் பருகிக் கலங்கு புனல்.

3. இரும்புனல் வெண்திரை பெருகி ஏலம் இலவங்கம், இருகரையும் பொருது அலைக்கும்.

4. வெண்கவரி கரும்பீலி வேங்கையொடு கோங்கின் விரை மலரும் விரவுபுனல்.

5. கூடுமாறு உள்ளன கூடியும், கோத்தும், கொய்புனல் ஏனலோடு ஐவனம் சிதறி, மாடுமா கோங்கமே மருதமே பொருது மலையெனக் குலைகளை மறிக்குமாறு உந்தி ஓடும்.

6. கொல்லும் மால் யானையின் கொம்பொடு வம்பார் கொழுங்கனிச் செழும் பயன் கொண்டு கூட்டு எய்திப், பல்கியும் தாழ்ந்தும் போந்து தவம் செயும் போகரும் யோகரும் புலரிவாய் மூழ்கச் செல்லும்.

இன்னன பலவே.

சுந்தராது பழமொழிப் பாட்டு,

1. கழுதை குங்குமந் தான் சுமந்து
   எய்த்தால் கைப்பர் பாழ்புக

2. புல்நுனிப்பனி வெங்கதிர் கண்
   டாற் போலும் வாழ்க்கை என

இன்னவை பல.

சுந்தரரும் தமிழ் மூவேந்தரும் ஆணைத்தமைக்கு அகச் சான்று.

அடியேன் உமக்கு ஆள்செய அஞ்சுதும்
என்று அமரர் பெருமானை ஆரூரன்!
[அஞ்சி
முடியால் உலகு ஆண்ட மூவேந்தர்
மொழிந்த"

என்ற திருப்பாங்குன்றப் பதிகம் 11-வது பாட்டைப் பார்க்க.

("லோகோபகாரி")